

Nový Jeruzalém č. 11/2020

Zpravodaj pro 251. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Jámách v kostele v kostele svatého Martina - v úterý 10. listopadu 2020 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Nové Bíteši.

Jubilejní – 250. – prosebná mariánská pouť NJ proběhla ve Velké Bíteši. V naší zemi byl zaveden nouzový stav, v kterém platí různá omezení. A tak i tato náboženská aktivita měla jiný průběh než bylo původně plánováno.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva Mons. Jana Peňáze na pouti NJ ve Velké Bíteši:

Milý spolubratře v jáhenské službě, milí bratři a sestry – místní i přespolní!

Slyšeli jsme o těch apoštolech a může nás všechny potěšit, jak v těch dobách, starých i nových se jména apoštolů při křtu dávají. Děvčata to mají trochu horší, pokud nemají to štěstí, že dostanou to nejkrásnější jméno - jméno Panny Marie, tak to byla kdysi samá Božena a Růžena, pak prostor ovládly Lenky, Slávky a Mirky, později Martiny a Romany a dnes je to samá Adélka a Amálka. Prostě a jednoduše: móda u žen ovládá i jejich jména. Zatímco u kluků to nehrozí, jak v té minulosti – když si vzpomeneme na historické postavy - tak i dnes se dávají apoštolská jména – Jan, Pavel, Petr, Ondřej... Toho si važme, ať nás to potěší a ať nám to připomíná Církev, která je apoštolská. O královně apoštolů, o královně svatého růžence – o Panně Marii jsme pak dnes četli – jak ona slyšela ten pozdrav od anděla, vyslechla to poselství, ulekla se a uvažovala o tom, co má ten pozdrav znamenat. I když si všichni přejeme, aby o nás platilo to, co o Matce Boží: Jsem služebnice Páně, i když chceme všichni své schopnosti dát do služeb Bohu a bližnímu, nemůžeme si troufat srovnávat se s Matkou Boží. Přesto - udělejme takový malý pokus, **abychom ji následovali**.

I teď, když pořád slyšíme různá ta opatření, různé rady, příkazy a podobně, se člověk ulekne, někdy ho **přepadne strach**, někdy možná i **vztek**. **Obojí je špatné, obojí škrtáme** – jak říkal vždycky pan profesor Krátký. **Něco slyšíme – ani strach, ani vztek**. Panna Maria se sice také ulekla, ale hned **uvažovala, co má ten pozdrav znamenat**. Když něco slyšíme – nestrážit, nestrachovat se, nevztekat se. Ale uvažovat, co to znamená. Nabízím **trojí uvažování: s ROZUMEM, s CÍRKVÍ a s CITEM**. Za prvé **uvažovat s rozumem**. V kostelích nezpíváme. Nezpíváme ani dnes. Jeden z mála Nových Jeruzalémů, kde se nezpívá, ale uvažujeme. Když jsme jako malí zpívali nebo něco přednášeli, říkal nám pan učitel nebo pan řídící: „Otevři pořádně tu pusul!“ To musí být – znáte to z těch komorních textů a pořadů – komorní Á. A podobně – všechno se to podrobně sleduje. Nedivme se, že ti různí lidé – znalci toho světa neviditelného, mikroskopického, který nám uniká – dobře vědí, že když se zpívá, chrlí se zástupy nějakých těch virů a podobných škodlivin. Tak uvažujeme, asi to má svůj význam. O to víc však, **jako Panna Maria – ve svém srdci zpíváme chválu, ve svém srdci velebme Boha. Pochválen buď Pán Ježíš Kristus** – se vytrácí dneska i z Proglasu. My si to řekněme, ať to zaznívá v našem srdci: **Chvála Kristu! Díky Bohu!** Tak můžeme zpívat, i když dodržujeme ty směrnice i ta pravidla, abychom druhým neublížili. Prostě uvažujeme s rozumem.

Za druhé **uvažujeme také s Církví** – latinsky se to řekne SENTIRE CUM ECCLESIA, možná jsme to už slyšeli. Kéž bychom to i viděli, na televizních obrazovkách je to skutečně vzácné, každý tam mluví sám za sebe. Jakoby se zapomnělo, že odjakživa se **věřící v jedné, svaté, všeobecné, apoštolské Církví** brali jako společenství, jako jedna parta, která táhne za jeden provaz. A my si nemůžeme vybrat jedno vlákénko a tomu se věnovat a to nějak vyhlašovat, a vyvyšovat, a oddělovat. To je pak to rakovinné bujení, když se nějaká ta buňka zblázní, neposlouchá ten systém a dělá si, co chce a pak jsou toho všechny ty nemoci a trápení. Cítit s Církví, uvažovat v souznění s Církví. To není nějaké vojenské podřizování, to není nějaké služebníčkování. To skutečně ta jedna parta, **Kristova parta**. Ta **apoštolská parta**. Těch

dvanáct chlapů, o kterých jsme slyšeli, ženy s tou **apoštolou apoštolů svatou Magdalenou**, a další a další, kteří se potom přidávali. Uvažujme za prvé s rozumem, za druhé **uvažujme s Církví** – sentire cum Ecclesia.

A do třetice všeho dobrého **uvažujme s citem**. S takovým přirozeným citem, s takovým soucitem. Moderní doba všude zavádí většinou anglická slova – teď se objevilo slovo LOCKDOWN. Je to doslova „uzamčení“ nebo „uzavření“, lepší překlad je plošná karanténa. V praxi se jedná o zákaz nebo omezení volného pohybu osob mimo bydliště.

Ale také jsou někdy nějaká česká slova – **to je jejich problém** – řekne se **bez citu, bez soucitu**, bez uzardění. A každý si jde po svém, prostě ho to **nezajímá**. Dnes, tady těsně před Novým Jeruzalémem, však bylo vidět něco jiného. Venku pršelo, a vás napadlo: Honem, rychle musíme přinést sochu a obraz a další věci, aby to nezmoklo, aby se to všechno stihlo. **Všichni jste pomáhali**. A bylo to bez průvodů, na které jsme zvyklí, ale bylo to **velmi krásné**. Vidíte – není to jejich problém, je to náš problém a zvládli jsme ho. A když společně budeme ten problém řešit, tak ho vyřešíme. Jaké problémy nás s tou virovou nákazou ještě čekají – nevíme, ani si neumíme představit. **Pojďme dál společně, s rozumem, s citem, s Církví**. Díky jí víme, že **dobry pastýř jde se svým lidem**, i když má projít temnotou rokle. **Díky Církví**. Díky našim slovanským apoštolům víme, že **Panna Maria je průvodkyně na cestách**. A tak skutečně a **společně, s Boží pomocí, pod ochranou Panny Marie a všech svatých a svatých andělů, kéž zvládneme to, co nás čeká**. Kéž zvládneme tuto a potom všechny další etapy na naší **životní pouti do nebeského království, do nového Jeruzaléma v nebi**. Amen.

Slovo na závěr poutě NJ: Včera v pořadu Noční linka na Proglasu na téma Zlý duch volala jedna posluchačka reverendu Kratkovi, že ďábel má více jmen: Satan ale také **Strach**. A on jí to schválil. Ďábel je mocný a strach opravdu vzbuzuje. Ale dívka z Nazareta je také **Panna mocná**, o které zpíváme: **Potřelas hlavu hada pekelného, oroduj za nás vždy u Syna svého**. Proto pojďme dál přes všechny obtíže této pozemské pouti, protože **každý z nás poustevníkem je k věčnosti** - k Novému Jeruzalému v nebi.

Pán s vámi. – I s tebou. – **Požehnej vás Všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch Svatý**. AMEN.

Poděkování patří také místnímu faráři P. Bohumilu Poláčkovi a obětavým farníkům z Velké Bíteše, kteří pouť NJ obětavě připravili.

Díky za každodenní modlitbu svatého růžence na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Rozhovor s P. Inq. Mgr. Pavlem Habrovcem – hlavním celebrantem poutě NJ v Jámách:

Stručně představení: Myslím, že čtenářům zpravodaje NJ se nemusím zvláště představovat. Jsem dvacet dva roků knězem. Působil jsem již jako jáhen a potom kaplan ve farnosti Slavkov u Brna. Více jak devět let ve farnostech Radešinská Svratka, Jámy, Olešná a nyní mým třetím kněžským místem je farnost Radostín nad Oslavou a Pavlov, kde jsem natrvalo od 1. května 2009 až doposud. Než jsem se stal knězem, vystudoval jsem střední i vysokou školu se zaměřením na zahradnictví a deset let pracoval v oboru v zahradnictví v Brně. Na konci vysokoškolského studia jsem odešel do komunity, která žila spiritualitu sv. Františka, a studoval tajně teologii souběžně se zaměstnáním. Teprve po roce 1990 jsem duchovní cestu nastoupil veřejně a řádně. Seminář i teologickou fakultu jsem absolvoval v Olomouci.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Za co jsem svým rodičům nesmírně vděčný, je především to, že nám dětem předali potřebu (chcete-li návyk) každodenní modlitby, denně jsme se společně modlivali. To, že součástí našeho života byla vždy nedělní mše svatá. Často i ve všední den jsme navštěvovali liturgii, také pobožnosti Křížové cesty a mariánské pobožnosti v měsíci květnu a říjnu. Ale byl to také dar smyslu pro každodenní namáhavou práci, smysl pro zodpovědnost, nemálo jsem jim vděčný za jejich něhu a péči. A také za to, že jsme museli před každou svátostí smíření, ke které jsme přicházeli pravidelně každý měsíc, jít za maminkou, tatínkem a každým sourozencem a poprosit o odpuštění s otázkou, aby mi řekli, čím jsem se proti nim provinil. Vedlo nás to k tomu, že naše vztahy byly vždy pročištěné. Myslím, že jsou nádherné až doposud. Každému bych přál sourozence, jako mám já.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Impulsů bylo mnoho. Tím nejdůležitějším impulsem bylo vědomí, že mne Pán Bůh volá. Toto vědomí se stávalo v

mém životě stále zřetelnějším, a potom až tak silným, že se mu nedalo odolat. Jsem za to Pánu Bohu hodně vděčný.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Měl jsem vzácnou příležitost poznat více velkých kněžských osobností. Zpětně si uvědomuji, jak jsem od dětství dostával mnoho od P. Františka Posádky, také velmi mnoho mi Pán Bůh dal a dává prostřednictvím P. Josefa Soukopa, P. Jana Podveského, P. Stanislava Vídeňského, P. Josefa Hložka, P. Stanislava Pravce a mnohých dalších. Také dnes je pro mne setkání se spolubratry kněžími vždy velkým obohacením.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější nebo nejkrásnější? Byli jsme na prvním místě povolání k Lásce. On nás nekonečně miluje a povolal si nás, abychom tímto konkrétním způsobem milovali Jeho, Nekonečného, Všemohoucího, Milujícího a Milosrdného Boha. Proto kněz, který nebude osobně komunikovat s Pánem Bohem, je ve své službě mrtvý, nebo silně ochrnutý. Rozjímání, modlitba breviáře, sv. růženec, korunka k Božím milosrdenstvím, četba Pisma svatého, liturgie mše sv., práce ve farnosti, duchovní četba, studium, každodenní adorace i odpočinek, hledání vedení Duchem svatým to vše má být jeden velký rozhovor s Pánem Bohem.

Který moment Svatého otce na vás udělal největší dojem? Svatý Jan Pavel II. svou samozřejmostí milovat Pána Boha a každého člověka a statečností tuto lásku žít i v dnešní době a to navzdory všem, kteří nechápou a nepřijímají, Benedikt XVI. svojí pokorou a to přes to, že patří k nejvzdělanějším velikanům lidstva, sv. otec František pozorností k člověku zvláště v jeho bídě a nouzi, duchovní i hmotné.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Především se musí starat o to, aby rostl v bezprostředním, živém vztahu k Pánu Bohu osobně a to v sobě nutně zahrnuje milovat a pracovat s nasazením pro posvěcení svých bratří a sester, nikoho nevyjímaje. A proto každý by měl poznat, jakými dary ho Pán Bůh vybavil, aby byl užitečný svým bratřím a růstu Božího království a s velkou pokorou a poslušností i uměl nabídnout k této službě. To v sobě zahrnuje vědomí vlastní nedostatečnosti a postoj pokání a nutnost stále přijímat Boží milost a poznání.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě? Stále více na to, aby každý ve farnosti a každý, kterého mi Pán nějak svěřil, rostl v osobním vztahu k Pánu Bohu. Takováto snaha se potom musí projevit v životě jednotlivců, rodin, farností i celé společnosti. Prostředků k tomu je mnoho a liší se od toho kterého člověka i společenství. Snad právě život malých společenství ve farnostech dává větší prostor k osobnímu růstu, jestliže jsou ochotny se nechat vést a procovat pro společné dobro všech.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Život s sebou nutně přináší nejrůznější obtíže, námahy, problémy, nedorozumění, spory a mnoho možností. My jsme povolání, abychom je uchopili a řešili k co největšímu růstu Božího království v tomto světě. Kdo by chtěl před křížem utéci, neuteče. Vždycky ho dostihne. Ale všechny tyto námahy a dnes je jich nemálo, nám dávají příležitost vyrůst. Tak je přijmeme.

Na co se nejvíc těšíte? Tady budu stručný. Až uvidím Pána Boha tváří v tvář, Otce, Syna a Ducha svatého, Pannu Marii, zástupy všech svatých i andělů a archandělů a všechny, kteří mě předešli do definitivního Božího království a to se všemi blízkými i těmi, které mi Pán Bůh svěřil. Ale i zde na zemi mám několik svých přání a snů a doufám, že se jednou naplní, dřív nebo později.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Naučil jsem se žít přítomným okamžikem. Proto prožívám mnoho radostí. Pohled na krásnou květinu, východ či západ slunce, motýl, nebo nějaký živý tvor, který přejde nebo přeletí, déšť, mlha, která se zvedá z údolí, pohled na krásného člověka, ale i drobná pozornost ze strany druhého, nebo i mé, ticho noci, ticho kostela, dotek v hloubi duše. Těch radostí je mnoho, nesmírně mnoho. Jenom je potřeba mít otevřené oči fyzické i duše. Vždyť žijeme v dešti Boží milosti, neustále a On ji nikdy nepřeruší.

Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Tato otázka je tak široká, že se na ni bojím ve zkratce odpovídat. Snad bych chtěl manželům připomenout slib, kterým si udělovali svátost manželství: „Já (František) odevzdávám se tobě (Lucie) a přijímám tě za manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím, a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti.“

K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen.“ Toto vzájemné přijetí a odevzdání se začíná slovem „já“. Předpokládá někoho, kdo je dospělý. V tom smyslu vzít zodpovědnost za sebe, za druhého člověka a za děti, které v manželství přijdou. Být vyzrálým člověkem je záležitostí dobré výchovy, ale také upřímné snahy osobně růst. Když to řeknu sportovní terminologií, ochotou na sobě dál celý život pracovat. V židovském prostředí už dvanáctiletý chlapec a třináctiletá dívka byli přijímáni za dospělé. To neznamená, že už byly vyzrálými osobnostmi, ale byly zde osobnosti nasměrované k životnímu růstu, aby byly zodpovědné pře Pánem Bohem na prvním místě, před sebou i před společností. Jak jsme tomuto ideálu v mnohém vzdáleni. Ale to neznamená, že bychom z něho měli rezignovat. Pomáhat mladým lidem stát se osobnostmi, v tom vidím velký prostředek k tomu, aby zde mohli být dobré rodiny, ale i dobrá duchovní povolání. Prostě mladí lidé, kteří na sebe budou ochotni vzít zodpovědnost. A ne ti, kteří deset let sobecky něco zkouší, co se vyzkoušet nedá a potom to po roce či dvou zabalí, s tím, že ještě nevěděli, co manželství obnáší.

A ještě mi dovoluňte druhou myšlenku, která nás může posunout v životě kousek dál. Žádné manželství není ideální, jako žádný člověk není ideální. Do manželství vstupují dva nedokonalí lidé. A musí s tím počítat. Budu žít dvacet čtyři hodin a sedm dní v týdnu s někým, kdo má v sobě mnoho krásného, ale stejnou dobu budu narážet i na jeho nedokonalosti, které budou zraňovat. A od nejbližšího člověka zranění bolí nejvíc. Během života manželů se nedostatky budou stále více obnažovat a víc bolet. To ale neznamená, že mohu život s tímto nedokonalým člověkem zabalit. Ba naopak. Teprve nyní láska dostává reálnou podobu. Tento nedokonalý člověk potřebuje více mé lásky, aby svoji nedokonalost překonával a ve všem krásném, co v něm určitě je také přítomno, vyrostl. Když mu v tom budu pomáhat, miluji. Láska je postoj zodpovědnosti, který za druhého na sebe беру a ne to, že chci jenom sobecky brát.

Poslední věc. Je krásné, když krásné a vznešené city vztah doprovází. Ale city jsou něco tak proměnlivého, jako pára. Chvilku je a chvilku není. A manželé se tím nesmí nechat zmást. Ve vztahu přichází období, kdy vztah doprovází silné city a potom období, kdy na čas třeba i úplně zmizí. To neznamená, že mám vztah zničit, protože nic necítím. V takovém případě neútěchy člověk nemá dělat žádná vážná rozhodnutí ale čekat, až se vše uklidní. Jsem přesvědčený, že každý vztah musí projít jakousi smrtí citů a když jí přejde, teprve se stává opravdovou láskou. Tady už nemiluji, protože sobecky беру, ale miluji, protože jsem ochotný dávat, i když z toho nic nemám. A toto, dovoluji si tvrdit, je láska. Snad všechny přípravy, které prožíváme se snoubenci, všechna společenství manželů, přípravy na svátosti dětí, která vedeme, napomáhají, aby mladí lidé do manželství vstupovali zodpovědněji a pravdivěji a manželé byli upevnění ve svém vztahu i rodičovství. K tomu také patří snaha vytvářet pouto mezi rodinami.

Plán poutí NJ na rok 2020 a rok 2021:

2021	13. leden Velké Meziříčí	11.(16.) únor Lysice	11.(16.) březen Křižanov
	13. duben Měřín	12. květen Nové Veselí	15. červen Jimramov
	13. červenec Slavkovice	12. srpen	14. září Radostín n/Osl
	13. říjen Rad. Svratka	11. (16.) listopad	14. prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 252. pouť NJ – v úterý 15. prosince 2020 v 17 hodin do Olešnice - hlavní celebrant – P IULic. Stanislav Tomšiček ze Svajanova.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 11. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14. Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970 **Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.**